

Voorwoord uit de gevangenis

Ik had mezelf tot doel gesteld om een nieuwe versie van het liberalisme in Saoedi-Arabië te introduceren en mijn aandeel aan de verlichting van mijn maatschappij te leveren. Ik heb geprobeerd om de muren van onwetendheid neer te halen, de heiligheid van de geestelijkheid te doorbreken, een klein beetje pluralisme en respect voor waarden als vrijheid van meningsuiting, vrouwenrechten en de rechten van minderheden en armen te verspreiden in Saoedi-Arabië.

Zo zag mijn leven eruit voordat ik in 2012 werd gearresteerd en bij mensen werd gestopt die op grond van verschillende misdrijven gevangen waren gezet. Van moordenaars, dieven, drugshandelaren tot aan kinderverkrachters. Door de omgang met deze mensen is er bij mij veel veranderd, vooral de eerdere clichébeelden die ik had over dit milieu vanuit puur menselijk oogpunt.

Stel je eens voor dat je elke minuut van elke dag met alle bijzonderheden in een ruimte moet doorbrengen waarvan

de oppervlakte niet meer dan twintig vierkante meter draagt. En stel je dan eens voor dat je deze ruimte met dertig andere, voor alle mogelijke misdrijven aangeklaagde mensen, moet delen!

Vroeger verzekerde ik me voor het slapengaan, net als waarschijnlijk de meeste mensen, uit angst voor inbrekers nog een keer of ik alle deuren en ramen goed had gesloten. En nu zit ik tussen hen in! Ik slaap, eet, ga douchen, kleed me om, ben blij, huil, word kwaad, lach of schreeuw... Alles doe ik in hun gezelschap, ze zien alles.

Na vele pogingen en veel moeite om me thuis te voelen tussen deze mensen, heb ik bewust geprobeerd hen vanuit een ander standpunt te bekijken. Ik heb om het zo te zeggen het gordijn aan de andere kant moeten opentrekken om de diepte van hun wereld te verkennen. Pas na een tijdje kwam ik tot het stellige inzicht dat ook misdadigers... lachen. Ja, ze hebben lief, lijden en velen van hen beschikken over een dermate tedere, enorm menselijke fijngevoeligheid dat het me vaak ten diepste pijn doet als ik hen met 'normale' mensen die me na aan het hart liggen vergelijk.

Laatst ging ik naar de wc. Zag een hoop vies wc-papier. Viezigheid zo ver het oog reikte. Een trieste aanblik, de muren vol vlekken, de deuren gehavend en verroest.

Daar stond ik dan, deed erg mijn best om in deze chaos mijn weg te vinden, om beter met de situatie om te gaan. Terwijl ik geconcentreerd de honderden krabbels op de kleverige wanden van de wc-hokjes in onze gezamenlijke cel doorlas, sprong een regel me in het oog: SECULARISME IS DE OPLOSSING! Grenzeloze verbazing overviel me. Ik wreef mezelf in de ogen om er zeker van te zijn dat

dat wat ik zojuist had gezien, er ook werkelijk stond!

Het kwam op me over als een scène in een café in een arme wijk, waar alle lelijke prostituees samenkomen en dat er dan plotseling om middernacht een beeldschoon meisje van plezier het café binnenkomt waardoor het café meteen met vreugde en leven is gevuld.

Geen idee wat me op dat moment allemaal door het hoofd schoot, en hoe nu juist deze vergelijking in mijn gedachten opkwam. Blijkbaar kan het je in dit nieuwe leven bijna fataal worden als je op een andere toiletpot gaat zitten. De ideeën komen zelfs op me afvliegen als ik hier mijn boodschap doe.

Ik lachte en begon na te denken wie de auteur van deze uitspraak kon zijn in een gevangenis die door de duizenden voor misdrijven veroordeelde gevangenen uit zijn voegen barst. Ik was zeer verbaasd en verrast over deze korte, mooie, zo andersoortige zin. Dat ik zoiets te lezen kreeg tussen honderden vulgaire, in alle denkbare Arabische dialecten geschreven woorden waarmee deze vieze wc-wanden waren besmeurd. Het betekende dat er hier in de gevangenis minstens één persoon moest zijn die mij begreep. Iemand die begreep waarvoor ik had gestreden en waardoor ik hier vastzat.

Maar slechts enkele dagen na deze gebeurtenis ervoer ik iets waardoor deze wereld met misdadigers mij in een regelrecht paradijs deed belanden. Een paradijs geheel volgens mijn zeer persoonlijke criteria en randvoorwaarden. Een kruispunt met name, voor wat ik in de gevangenis heb meegemaakt. Ja, wc-hokje nummer 5 heeft me sterk beïnvloed!

Toen mijn geliefde vrouw Ensaf mij vertelde dat een grote uitgeverij in Duitsland mijn stukken had verzameld en ze in het Duits wilde vertalen om ze als boek uit te geven, was ik in eerste instantie zeer sceptisch. Ik zal heel eerlijk zijn. Toen ik mijn eerste blogpost schreef, had ik nooit durven dromen dat er überhaupt ooit een dag zou komen waarop mijn stukken in het Arabisch in boekvorm zouden worden gepubliceerd, laat staan dat dat in een andere taal zou gebeuren!

Lieve lezeres, lieve lezer. Als je bij deze zin bent aangekomen, betekent dat dat je mag lezen wat ik te zeggen heb. Er zijn mensen die van mening zijn dat ik wat te zeggen heb. Er zijn echter ook anderen die denken dat ik een doodgewoon mens ben. Iemand die het niet verdiend heeft dat zijn blogposts worden vertaald en als boek worden uitgegeven. Ik zie mezelf gewoon als een magere, taaie man die op wonderbaarlijke wijze vijftig stokslagen heeft overleefd, omringd door een juichende mensenmenigte die de hele tijd '*Allahoe akbar*' riep vanwege de stukken die jij nu gaat lezen.

Ja, de rechtbank heeft in overeenstemming met de 'mante van geloofsverzaking van de islam' over mij de doodstraf uitgesproken. Daarna werd mijn straf omgezet in tien jaar gevangenisstraf, duizend stokslagen en een hoge geldboete van één miljoen rial [noot vertaler: 194.000 euro]. Op het moment dat ik deze tekst schrijf, heb ik drie jaar van mijn gevangenisstraf erop zitten en ben ik afgeranseld. In de tussentijd moesten mijn vrouw en onze drie kinderen uitwijken naar een ander land, omdat ze steeds sterker onder druk werden gezet.

Al dit wrede leed is mijn familie en mij aangedaan, gewoon omdat ik mijn mening heb verkondigd. Het is allemaal de prijs voor elke letter in dit boek!

Raif Badawi

Djedda, 12 februari 2015